

РЕШЕНИЕ

№ 7263

гр. София, 27.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 26.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мадлен Петрова

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **6227** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от ДОПК.

В. Р. Р. от [населено място] оспорва ревизионен акт № [ЕГН]/13.01.2012г. издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта на установените задължения по ЗОДФЛ /отм./ за 2005г., потвърден в тази част с решение № 907/23.04.2012г. на директора на Дирекция ОУИ [населено място].

Жалбоподателят твърди, че с ревизионния акт незаконосъобразно се определя като дължим данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ за 2005г. Позицията се базира на данните от данъчно – осигурителната си сметка на л. 36 от преписката, посочва, че декларираният за 2005г. данък е платен на датата на подаване на декларацията – 13.04.2006г. На това основание искането до съда е за отмяна на ревизионния акт в оспорената му част.

Ответникът – директор на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд, С. град като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна – адресат на ревизионния акт, в частта, в която е обжалван по административен ред и не е отменен. При съдебното оспорване е спазен и предвидения от закона преклузивен срок. В

случая е приложим срокът по чл. 156, ал.1 от ДОПК. В тази връзка съдът съобрази, че оспореният ревизионен акт е обжалван по реда на чл. 152 и сл. от ДОПК с жалба, подадена на 15.02.2012г. Броен от този начален момент 60-дневният срок за произнасяне на решаващия орган изтича на 22.04.2012г. /неделя, неприсъствен ден/, поради което е изтекъл на 23.04.2012г. С решение № 907/23.04.2012г. при спазване на така очертания срок, директорът на дирекция ОУИ [населено място], е потвърдил ревизионния акт в частта на установените задължения по ЗОДФЛ /отм./ за 2005г. и е оставил жалбата без разглеждане, като е прекратил административното производство в частта на оспорените задължения по ЗДФЛ за 2007г. Решението е връчено на жалбоподателя на 05.06.2012г., поради което жалбата му до съда от 14.06.2012г. е подадена при спазване на 14-дневния срок по чл. 156, ал.1 от ДОПК.

При разглеждането ѝ по съществото на спора, съдът намира следното:

Ревизионното производство по отношение на В. Р. Р. е образувано със ЗВР № 1102233/21.02.2011г. издадена от Д. В. П., началник сектор „Ревизии”, в дирекция „Контрол” при ТД на НАП [населено място]. Заповедта е връчена на 17.03.2011г. В обхвата на ревизията са включени задълженията на жалбоподателя като физическо лице за периода 2005г. – 2009г.

За резултатите от ревизионното производство е съставен ревизионен доклад № 1102233/04.07.2011г., подписан от ревизиращите органи по приходите Е. В. А. – главен инспектор по приходите и В. И. Т. – старши инспектор по приходите. За процесния период на 2005 година, предложението е за определяне на задължения в размер на 3 517.45 лева – данък общ доход, установен като дължим въз основа на декларираните с ГДД по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./ вх. № 221Е0603/13.04.2006г. доходи от трудови правоотношения, доходи от свободна професия и услуги с личен труд, произведения на изкуството науката, културата, авторски и лицензионни възнаграждения в общ годишен размер от 19 376.99 лева.

В хода на ревизията, видно от мотивите на ревизионния доклад е изготвен паричен поток на ревизираното физическо лице, като за 2005 година, както и за останалите ревизирани периоди до 2009г. включително не е установен недостиг на парични средства. В тази връзка липсват констатации за наличие на обстоятелства по чл. 122, ал.1 от ДОПК и провеждане на ревизията при особени случаи за всички периоди, включени в обхвата ѝ.

Докладът е връчен на ревизираното лице на 16.08.2011г. Срещу констатациите му жалбоподателят е подал по пощата на 30.08.2011г. писмено възражение, с приложени към него доказателства удостоверяващи плащането на ДОД за 2007г. и 2009г. По отношение на спорната 2005 година е поискал допълнителна възможност да представи доказателства, удостоверяващи плащането на дължимия данък.

Ревизията, приключва с издаването на ревизионен акт № [ЕГН]/13.01.2012г. от В. И. Т. – старши инспектор по приходите при ТД на НАП [населено място], оправомощена със ЗОКО № К 1102233/15.07.2011г., с който са определени задължения за 2005г. и 2007г.

За 2005 година са установени задължения в размер на 3 517.45 лева, дължим ДОД, който не е платен своевременно и лихви за забава в размер 2 470.63 лева.

За 2007г. са определени задължения в размер на 9012.19 лева деклариран и невнесен данък върху доходите и съответните лихви за забава.

Актът е обжалван по реда на чл.152 и сл. от ДОПК в частта на установените задължения по ЗОДФЛ /отм./ за 2005г. и по ЗДФЛ за 2007г. С решение №

907/23.04.2012г. на директора на дирекция „ОУИ“ [населено място] ревизионният акт е потвърден в частта на ДОД и съответните лихви по ЗОДФЛ за 2005 година. В частта на установените задължения по ЗДФЛ за периода на 2007 година, с решение № 907/23.04.2012г. жалбата на В. Р. е оставена без разглеждане, а административното производство е прекратено поради липса на правен интерес.

С определение от 23.07.2012г. по адм. дело № 6227/2012г. производството по делото е разделено, предвид различния предмет на оспорване и различния процесуален ред за разглеждане на подадените жалби против ревизионния акт и против прекратителното решение на директора на дирекция ОУИ [населено място].

В хода на съдебното производство е изискан препис от годишната данъчна декларация /ГДД/ на В. Р. по чл.41 от ЗОДФЛ /отм./ № 2215Е0603/13.04.2006г., както и извлечение от данъчно – осигурителната му сметка по чл. 87, ал. 2, т.4 от ДОПК за постъпилите плащания на данък общ доход и лихвите по него за периода от подаване на ГДД за 2005г. на 13.04.2006г. до настоящия момент, включително чрез плащане на каса.

От приложения по делото препис от ГДД вх. № 2215Е0603/13.04.2006г. се установяват декларираните за 2005 година доходи и декларирания размер на дължимия данък, както следва – деклариран общ облагаем годишен доход в размер 19 393.99 лева, от които – 1 456.94 лева от трудови правоотношения с Югозападен университет, 16 610.55 лева по част III от данъчната декларация – дейност като адвокат и услуги с личен труд и 1 326.50 лева – лицензионни и авторски възнаграждения. Въз основа на така определената данъчна основа за облагане от жалбоподателя е декларирано общо годишно задължение по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ в размер на 4 044.20 лева. От така декларираното задължение е приспадналата сума на авансово внесен данък в размер на 592.95 лева и като дължима е декларирана сумата от 3 452 лева. С ревизионния акт размерът на данъчната основа е определен на 19 376.99 лева, въз основа на която е определено задължение по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм.ред. ДВ бр. 108/2004г./ в размер на 4 110.40 лева. След приспадане на авансово платения данък от 592.95 лева, е установено задължение в размер на 3 517.45 лева и съответните лихви към 13.01.2012г.

По делото са представени и приложените към ГДД служебни бележки за изплатени доходи и внесен данък.

От представеното извлечение от данъчно – осигурителната сметка на В. Р. е видно, че за периода на 01.01.2006г. – 31.12.2006г. няма внесени суми (л. 146 от делото). На 10.08.2007г. е направена вноска от 3 058 лева – по ЗОДФЛ годишна декларация, отразени като грешно постъпили. Останалите плащания, отразени в представеното извлечение касаят погасяване на задължения за период след 01.01.2007г.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт, съгласно чл. 160, ал.2 от ДОПК, обхваща проверка за компетентност на органа – издател, спазване на предвидената от закона форма, процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Атакуваният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите, по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във връзка с чл. 7, ал.1, т. 4 от Закона за НАП в кръга на определените му правомощия съгласно чл.119 от ДОПК. При издаването му е спазена предписаната от закона писмена форма, като не се установиха нарушения на процесуалните правила, които да обосноват неговата недействителност.

Спорът по делото касае материалната законосъобразност на определените за 2005

година задължения по ЗОДФЛ /отм./ и по-конкретно дължим ли е от жалбоподателя определеният в ревизионния акт данък общ доход /ДОД/ по чл.35 от ЗОДФЛ /отм./ Съгласно действащия за процесния период материален закон – чл.41, ал.1 от ЗОДФЛ /отм./ данъчно задължените по този закон лица подават годишна данъчна декларация за облагаемия си доход по [чл. 14](#), включително и за дохода, обложен с еднократен годишен (патентен данък) в срок до 15 април на следващата година. Нормата на чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ определя сумата на дължимия данък върху декларираната данъчна основа. За 2005г. е приложима данъчната ставка, определена със ЗИДЗОДФЛ ДВ бр. 108/2004г. – за доходи на 7 200 лева данък е 1188 лева + 24 на сто за горницата над 7200 лева.

В разглеждания случай В. Р. е декларирали годишна данъчна основа на доходите си като физическо лице за 2005 година от 19 394 лева. В ревизионния акт е установена годишна данъчна основа на облагаемите доходи от 19 376.99 лева. Разликата произтича от неправилно изчисление на общия размер на доходите, декларирани в ГДД по част IV – доходи от създаване на произведения на изкуството, науката, културата, авторски и лицензионни възнаграждения. Жалбоподателят е декларирали данъчна основа от 1 326.50 лева, изчислена след приспадане на нормативно признатите разходи от 50 % съгласно чл. 22, ал.1, т.1 б. „в” от ЗДОФЛ /отм./ от общата сума на получените доходи по приложение 4 – част IV от 2653 лева. Органът по приходите е определил размера на облагаемите доходи на 1309.50 лева. При извършената от съда проверка се установи, че сборът от декларираните в това приложение суми на получените доходи е 2 618 лева, а не 2 653 лева както е посочил В. Р.. След приспадане на 50 % нормативно признати разходи от така получената сума /2618 x 50 %/, облагаемият доход по част IV се определя на 1 309 лева. В ревизионния акт облагаемият доход от създаване на произведения на изкуството, науката, културата, авторски и лицензионни възнаграждения е определен на 1 309.50 лева или с 0.50 лева повече.

Останалите облагаеми доходи – по част I и част III са определени в ревизионния акт в размер на декларираните от ревизираното лице, съответно в размер на 1456.94 лева и 16 610.55 лева. По този начин е определена облагаема данъчна основа за 2005 година в размер на 19 376.99 лева, при декларирана такава от 19 394 лева. Въз основа на определената по-ниска данъчна основа е определен размер на данъчното задължение в размер на 4 110.40 лева съгласно чл. 35 от ЗОДФЛ /отм. в приложимата за 2005г. редакция от ДВ бр.108/2004г. при ставка за доходи на 7200 лева = на 1188 + 24 % за горницата над 7200 лева/. От тази сума е приспаднал декларирания от жалбоподателя авансово внесен данък в общ размер от 592.95 лева и е определен като задължение данък за донасяне в размер на 3 517.45 лева. Така определения размер на задължението съответства на приложимата по време данъчна ставка, но при изчисляване размера на данъчната основа е допусната грешка с 0.50 лева, която се дължи на грешно определения размер на облагаемите доходи от авторски и лицензионни възнаграждения вместо 1309 лева, на 1309.50 лева. По този начин годишната данъчна основа по ЗОДФЛ не е 19 376.99 лева, а 19 376.49 лева. При така определената данъчна основа, размерът на дължимия данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ е 4110.35 лева, а не както е посочено в ревизионния акт 4110.40 лева. След приспадане на авансово внесения данък от 592.95 лева, задължението възлиза на 3 517.40 лева или с 0.05 лева по-малко от определеното в акта. С оглед на изложеното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК ревизионния акт в обжалваната част следва да бъде изменен

като размерът на ДОД за 2005г. се определи на 3 517.40 лева и съответните лихви. Основният спор по делото касае отговор на въпроса, погасено ли е от жалбоподателя определеното за 2005г. задължение за ДОД.

По силата на чл. 54, ал.1 от ЗОДФЛ /отм./ дължимият данък се внася в 30 – дневен срок след подаване на годишната данъчна декларация по чл.41 от същия закон.

В конкретния случай ГДД данъчна декларация на В. Р. е подадена на 13.04.2006г. в предвидения от чл. 41 от ЗОДФЛ /отм./ срок.

Органите по приходите и ответника приемат, че не са налице доказателства за извършено от ревизираното лице плащане на ДОД за 2005г. и че задължението не е погасено към момента на издаване на ревизионния акт.

Жалбоподателят твърди, позовавайки се на приложеното по делото извлечение от данъчно – осигурителната му сметка по чл. 87 от ДОПК, че плащането на данъка е отразено на датата на подаване на данъчната декларация – 13.04.2006г.

Съдът въз основа на съвкупната преценка на събраните по делото доказателства, намира за неоснователни, възраженията в жалбата, че дължимият за 2005 година ДОД е погасен. В тежест на данъчно задълженото лице е да установи, чрез допустимите в съдебното производство по ДОПК доказателствени средства направеното плащане на дължимия данък. В конкретния случай такива доказателства не са представени от страна на жалбоподателя. Данни за отразено плащане на сумата от 3517.45 лева не се съдържат и в данъчно – осигурителната му сметка по чл. 87 от ДОПК, извлечение, от която е представено на л. 93 – 105 от делото и допълнително е изискано от съда – на л. 146-154 от делото.

Видно от наличното по преписката извлечение от данъчно – осигурителната сметка /ДОС/ сумата от 3517.40 лева по ГГД вх. № 2215Е063/13.04.2006г. е отразено като задължение, по дебита на сметката с вальор датата на подаване на декларацията, а не като сума, с която е извършено погасяване на задължения, по кредита на сметката. Данните от ДОС на жалбоподателя съответстват и на приложените по преписката и с възражението му по чл.117, ал.5 от ДОПК платежни нареждания към бюджета. Последните не установяват плащане на задължение за ДОД по ГДД за периода 01.01.2005г. – 31.12.2005г.

От представеното в съдебното производство извлечение от ДОС по ЕГН на жалбоподателя е видно, че за 2006г. не са внасяни каквито и да било суми. Погрешно платената на 23.07.2007г. сума от 3 058 лева съответства по размер на декларирания за 2006г. данък по ГДД и е взета предвид при установяване на задълженията за този период. Внесените през следващите периоди суми се отнасят до други задължения - за данък върху доходите за следващи периоди /2007г., 2008г., 2009г. и 2010г./, както и вноски за задължителни осигуровки, не и до плащане на задължението по ГДД за 2005г.

След като по делото не са налице доказателства за плащане на задължението в предвидения от чл. 54, ал.1 от ЗОДФЛ /отм./ срок, както и доказателства за погасяването му чрез способите по чл. 168 от ДОПК, в хода на ревизията и към настоящия момент, то ревизионният акт, с който по отношение на жалбоподателя задължението е установено като дължимо и са определени лихви съгласно чл. 55, ал.1 от ЗОДФЛ /отм./ е издаден в съответствие с приложимия по време материален закон.

Въпреки дадените от съда изрични указания, жалбоподателят в с.з. на 26.11.2012г. заявява, че няма да сочи други доказателства за погасяване на задължението. Твърденията си за недължимост на определения данък основава

единствено на отразеното в данъчно – осигурителната му сметка, което отразяване както се посочи по-горе е като задължение, а не като погасяване на декларирания данък. Отраженият в сметка по чл. 87 от ДОПК вальор с дата 13.04.2006г. е по същество датата на възникване на задължението, а не датата на неговото погасяване, тъй като то е отразено по дебита на сметка, а не по кредита, така както са отразени направените авансови плащания на данъка и погасителни вноски през следващи периоди.

Предвид всичко изложено, ревизионният акт, с който за 2005 година е установено задължение за данък общ доход по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./, съответства на материалния закон, поради което жалбата на В. Р. се явява неоснователна. Предвид констатираните грешки в изчислението на доходите, данъчната основа и размера на данъка, следва да се постанови решение, с което актът да бъде изменен единствено по отношение размера на установеното задължение от 3517.45 лева на 3517.40 лева и съответните лихви.

За пълнота на изложеното, следва да се посочи, че предвид установеното задължение за ДОД, твърденията на жалбоподателя за недължимо платени лихви през 2005 година, не намират опора в наличните по делото доказателства, тъй като лихвите също са отразени като дължими за периода 01.01.2005г. - 31.12.2005г. в ДОС. Поради това искането за коригиране на задължението по акта, чрез приспадането им, не следва да се обсъжда.

При този изход на спора и предвид направените и от двете страни искания за присъждане на разноски, такива се дължат на ответника. Жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати сумата от 150 лева юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК във връзка с чл.7, ал.1, т.4 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал.1 от ДОПК, Административен съд, С. град, I отделение, 11 състав,

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ по жалба на В. Р. Р. от [населено място] против ревизионен акт № [ЕГН]/13.01.2012г., потвърден с решение № 907/23.04.2012г. на директора на Дирекция ОУИ [населено място] издаден от орган по приходите при ТД на НАП [населено място], в частта на установените задължения по ЗОДФЛ /отм./ за 2005г. като определя размер на дължимия з данък по чл. 35 от ЗОДФЛ /отм./ а 2005 година на 3 517.40 лева и съответните лихви върху тази сума.

ОСЪЖДА В. Р. Р. от [населено място], ЕГН [ЕГН] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” [населено място], при ЦУ на НАП, с адрес: [населено място], [улица], сумата от 150 лева /сто и петдесет лева/ разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: